

Έχοντας τον Χριστό για πάντα μαζί μας

/ [Πεμπτούσία](#)

Image not found or type unknown

Γ΄

«ΠΑΣΑΣ ΤΑΣ ΗΜΕΡΑΣ»

«Και ιδού εγώ μεθ' υμών είμι». Εγώ, ο Λόγος, η σοφία του Πατρός, η αρχή και το τέλος, το Α και το Ω. Είμαι μαζί σας «πάσας τας ημέρας»· και στις ημέρες τις ανέφελες, όπου όλα εξελίσσονται ομαλά, και στις ημέρες τις θολές, όπου η ομίχλη της αβεβαιότητας τις σκεπάζει, και στις μέρες της αμφιβολίας και αδυναμίας, όταν η θύελλα μαίνεται. Και στην ώρα της δειλίας σας μέσα στην τρικυμία, για να σας πω όπως στον Πέτρο: «Ολιγόπιστε, εις τί εδίστασας;». Στην ώρα της αθέλητης προδοσίας, για να σας οδηγήσω στη μετάνοια. Στην ώρα της μαρτυρίας ή του μαρτυρίου που υφίστασθε για την αγάπη μου κατά τη σύγκρουσή σας με τις δαιμονικές δυνάμεις του μίσους, της αδικίας, της απάτης.

Η συνείδηση της παρουσίας του Αγαπημένου, ο οποίος είναι το πλήρωμα της αγάπης, αποτελεί το ουσιαστικότερο στοιχείο της χριστιανικής εμπειρίας. Αυτή η συναίσθηση μάς δυναμώνει και στις πιο οδυνηρές στιγμές. Μας παρηγορεί και ειρηνεύει την ύπαρξή μας, όταν χείμαρροι ανομίας μας ταραάζουν και «ώδινες άδου» μας περικυκλώνουν (Ψαλμ. 17:5-6). Μας ενισχύει και μας εμπνέει, ιδιαίτερα την ώρα της δημιουργικής προσπάθειας. Αυτή η παρουσία μας γεμίζει με σταθερή αγαλλίαση και ήρεμο φως.

Δεν πρόκειται για κάτι εγκεφαλικό, που συντελείται στη νοητική σφαίρα. Αλλά για ακτινοβολία της χάριτος του Αγίου Πνεύματος, που διαπερνά και που φωτίζει όλη την ύπαρξή μας. Πρόκειται για ζωή «εν Χριστώ». Η συναίσθηση της παρουσίας Του βιώνεται την ώρα της προσευχής, του στοχασμού του λόγου του Θεού, αλλά κυρίως την ώρα της λατρείας. Μέσα στο μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας ζούμε κατεξοχήν τη μυστική ένωση με τον αναστάντα Κύριο. Η πρόοδος της πνευματικής ζωής συνίσταται στη συνεχή αύξηση της βιώσεως αυτής της προσωπικής σχέσεως· στην προέκταση του λειτουργικού μας βιώματος με τη συνέχιση της Λειτουργίας μετά τη Θεία Λειτουργία, σε κάθε στιγμή του καθημερινού μας χρέους. Όσο εντονότερη είναι η συναίσθηση της παρουσίας του αναστάντος Χριστού στη ζωή μας, τόσο πιο ειρηνική, δυνατή και δημιουργική είναι η κάθε μας ημέρα.

Εκείνο που χαρακτήριζε τους πρωτοπόρους της θεολογικής κινήσεως «Πίστις και Τάξις», ήταν ο ενθουσιασμός να αγωνισθούν για να ξεπερασθούν οι εχθρότητες και παρανοήσεις που συσώρευσε το παρελθόν και που χωρίζουν ακόμη τις χριστιανικές Εκκλησίες και κοινότητες. Αναμφισβήτητα, έγιναν σημαντικά βήματα στα εβδομήντα πέντε χρόνια που πέρασαν και είμαστε ευγνώμονες στους διακεκριμένους θεολόγους, οι οποίοι συνέβαλαν στη διερεύνηση σοβαρών θεμάτων που ενώνουν τους χριστιανούς, αλλά και άλλων που εξακολουθούν να τους κρατούν χωρισμένους. Έτσι βοήθησαν σε μια ρεαλιστική συμβίωση με αποδοχή του «άλλου», του διαφορετικού. Τα γεγονότα εντούτοις απέδειξαν ότι οι αντιστάσεις στο όραμα της ενότητας είναι πολύ ανθεκτικές και δυσεπίλυτες. Σήμερα έχουμε να αντιμετωπίσουμε εκτός των άλλων και ποικίλους στιγματισμούς από τους λεγόμενους «δικούς» μας. Εκείνο που έχει σημασία είναι ότι, παρά τούτα, εξακολουθούμε να διαλεγόμαστε, να σκεπτόμαστε μαζί· να βρισκόμαστε μαζί, εν πίστει, αγάπη και ελπίδι. Κανείς βέβαια δεν είναι διατεθειμένος να προχωρήσει σε ένοχους συμβιβασμούς. Επ' ουδενί όμως δικαιούμεθα να επιστρέψουμε στα κλειστά φρούρια των περασμένων εποχών και να αγνοήσουμε την παγκόσμια ευθύνη μας και τη θερμή δέηση του Χριστού προς τον Πατέρα Του, «ίνα και αυτοί εν ημίν εν ώσιν, ίνα ο κόσμος πιστεύση ότι συ με απέστειλας» (Ιω. 17:21).

Διατηρώντας ό,τι πιο πολύτιμο μας δόθηκε, χωρίς αφελείς απλουστεύσεις και ωραιοποιήσεις, συνεχίζουμε τις προσπάθειες για την προσέγγιση και την κοινή μαρτυρία, «αφορώντες εις τον της πίστεως αρχηγόν και τελειωτήν Ιησούν» (Εβρ. 12:2)• «έως της συντέλειας του αιώνος», σε οποιαδήποτε φάση κι αν έλθει η ανθρωπότητα με την εξέλιξη της επιστήμης, της τεχνολογίας, των ανθρωπίνων αναζητήσεων και επιτευγμάτων.

* * *

Επιτρέψατέ μου να τελειώσω με μια προσωπική εμπειρία. Ήταν Αύγουστος, πριν από δώδεκα χρόνια, στην Ουγκάντα. Επιστρέφοντας από μια Ιεραποστολική κατασκήνωση σ' ένα χωριό της ενδοχώρας, φθάσαμε βράδυ στην πρωτεύουσα, την Καμπάλα. Μέσα στο πυκνό σκοτάδι, το παλιό αυτοκίνητό μας κάπου προσέκρουσε. Ο μπροστινός υαλοπίνακας θρυμματισμένος έπεσε επάνω μου. Πολλά μικρά κομματάκια γυαλιού είχαν εισδύσει και στα δύο μάτια, που ήταν αδύνατο να ανοίξουν. Στο εγκαταλελειμμένο αφρικανικό νοσοκομείο, όπου πήγαμε, η απόγνωση μεγάλωσε. Δεν υπήρχε ούτε γιατρός. ούτε νοσοκόμος, ούτε αποσταγμένο νερό, ούτε καν νερό. Η τύφλωση έμοιαζε ότι ήταν οριστική. Δεν έβλεπα καθόλου. Στην τραγικότητα εκείνης της ώρας ξαναήρθε στη σκέψη μου ένα ζωτικό ερώτημα, με το οποίο είχε αρχίσει η ιεραποστολική μου διακονία: Σου

φθάνει ο Θεός; Μια απροσδιόριστη ειρήνη απλώθηκε στην ψυχή. Η συναίσθηση της παρουσίας Εκείνου, ο οποίος βεβαίωσε τους μαθητές Του: «Και ιδού εγώ μεθ' υμών είμι». Μέσα στα μεσάνυχτα, έφθασε τελικά ένας νεαρός Ουγκαντός οφθαλμίατρος, ο Χριστόφορος Μαγκίμπι, που τον είχαμε βοηθήσει να σπουδάσει στην Αθήνα, Χρησιμοποιώντας τη σχισμοειδή λυχνία αγωνίσθηκε να απομακρύνει τα γυάλινα ψήγματα που είχαν εισδύσει στα δυο μάτια. Έβγαλε είκοσι τέσσερα από αυτά. Την επόμενη μέρα επιστρέψαμε στη Ναϊρόμπη και στη συνέχεια στην Ευρώπη για να συνεχισθούν οι εξετάσεις και η επούλωση. Η θεραπεία συνοδευόταν από την ακτινοβολία της βεβαιότητας «και ιδού εγώ μεθ' υμών είμι πάσας τας ημέρας». Ενώ φάνηκε ότι το γεγονός εκείνο τερμάτιζε μια ολόκληρη προσπάθεια, έγινε αντίθετα αφορμή για νέα διακονία, με ανανεωμένη πίστη, σε πιο απαιτητικό μέτωπο: στην Αλβανία.

Είμαι βέβαιος ότι πολλοί από τους παρόντες έχουν ανάλογες εμπειρίες σε κρίσιμες φάσεις της ζωής τους. Η δική μου συνοπτική αναφορά ίσως βοηθεί για να τις ανακαλέσουν στη μνήμη τους. Οι υποσχέσεις του αναστάντος Χριστού επαναβιώνονται σε κάθε γενιά, σε μυριάδες περιπτώσεις. Όχι μόνο στις ημέρες της ομίχλης και των καταιγίδων η παρουσία του αναστάντος Χριστού ζωογονεί με τη μυστική θερμή της την ψυχή μας, αλλά γενικότερα, οι πιο εκπληκτικές ημέρες του βίου μας, οι πιο δημιουργικές, υπήρξαν εκείνες όπου η παρουσία του Αγαπημένου ήταν πιο αισθητή. Αυτός παραμένει παρών στην πορεία μας, όπως ο ήλιος που στηρίζει τη ζωή πάνω στη γη, μέρα και νύχτα, θέρος και χειμώνα. Εξακολουθούμε λοιπόν να ελπίζουμε και να καταθέτουμε τη χριστιανική μαρτυρία μας σε διάφορα περιβάλλοντα, όχι στηριζόμενοι στη δική μας ικανότητα, γνώση και ευφυΐα, αλλά στη βεβαιότητα ότι δεν είμαστε μόνοι σ' αυτή την προσπάθεια· ότι υπακούουμε στο θέλημα του Χριστού. Με απόλυτη εμπιστοσύνη σ' Εκείνον, στον οποίο εδόθη «πάσα εξουσία εν ούρανών και επί γης», με τη χαρούμενη βεβαιότητα που δωρίζει η υπόσχεσή Του. «Και ιδού εγώ μεθ' υμών είμι πάσας τας ημέρας μέχρι της συντέλειας του αιώνος».

(Ιεραποστολή στα ίχνη του Χριστού, Εκδ. Αποστ. Διακονίας, σ. 325-332).